

[Finansministeren.]

ken stærkt i sit eget Parti — det trænges der til. Det er ikke mange Talere, der endnu har haft Ordet under denne Finanslovdebat, men en af det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Meningsfæller, det ærede Medlem Hr. Slebsager, som talte i Gaar, opstillede en lang Ønskeseddel om, hvad man nu maatte have i det sydvestlige Jylland, og det er jo muligt, at der vil komme flere lignende Krav fra det ærede Medlems Partifæller. Jeg skal altsaa henstille til ham, at han anvender den betydelige Indfyldelse, han har indenfor sit Parti, til at holde den Slags Krav saa stærkt nede som muligt, saaledes at vi ikke af den Grund skal faa Udgifterne paa Finansloven højere op, end at de vil kunne afbalanceres. Men jeg kommer desværre til ogsaa at vende mig direkte til det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, naar der er Tale om Sparsommelighedstendenser, for naar det drejer sig om praktiske Spørgsmaal, viser det sig jo, at saa kan heller ikke han modstaa Tilbøjeligheden til at give flere Penge ud. Da det ærede Medlem under sin Gennemgang af Finanslovudgifterne kom til Militærudgifterne, var der ikke længere noget, der hed Sparsommelighed, saa blev Sparsommelighedens blyøjede Jomfru sat i Skammekrogen, og saa inklinerede det ærede Medlem Hr. N. Neergaard for den letfærdige Frøken Ødselhed og dansede ud i Galop med hende. Saa snart der er Tale om Militærudgifter, kan det ærede Medlem ikke faa nok, saa bliver ogsaa de smukke Synspunkter om Sparsommelighed, som han selv nys har fremhævet, til intet.

At foreslaa Beparelser paa Militærudgifterne er en stærkere Prøve at sætte det ærede Medlems Sparsommelighed paa, end han kan taale. Det ærede Medlem erklærede, at Venstre ikke kunde sympatisere med den Nedsættelse af Militærudgifterne, som vi havde foreslaaet paa Krigsministeriets Budget, hvor vi har foreslaaet den ekstraordinære Bevilling til Anskaffelse af Materiel nedsat fra 3 Mill. Kr. til $\frac{1}{2}$ Mill. Kr.

Jeg maa maaske her minde om, at under Venstres Ledelse blev denne Bevilling i 1927—28 nedsat fra 3 Mill. Kr. til 1 Mill. Kr., saa man skulde i og for sig tro, det var muligt indenfor Venstrekredse at tænke sig, at noget saadant ogsaa kunde ske under et Ministerium under radikal og socialdemokratisk Ledelse. Men det synes jo at være saadan, at hvad der kan være en fornuftig økonomisk Foranstaltning, naar det er et Venstreministerium, der

regerer, det maa man bekæmpe paa det skarpeste, naar det er andre, der har Ansvaret for Økonomien. Jeg tror dog, der vilde være ganske særlig Grund til at foretage den foreslaaede Nedsættelse; jeg gjorde en kort Bemærkning derom i min Forelæggelsestale, idet jeg sagde, at der slet ikke er taget Hensyn til Pristallet paa dette Omraade. Dette skal jeg nærmere paavise.

Loven om disse ekstraordinære Bevillinger blev vedtaget i 1923, og hvis der for næste Aar bliver vedtaget at yde 3 Mill. Kr., saaledes som det er foreskrevet i Loven, vil disse 3 Mill. Kr., naar man tager Hensyn til Engrospristallet, hvad der er megen Begrundelse for, være op imod 5 Mill. værd i 1923-Kroner; saa stærkt har Prisbevægelsen paavirket disse Tal, at en Bevilling paa 3 Mill. Kr. nu udtrykker en Købeevne, der stærkt nærmer sig den Købeevne, som 5 Mill. Kr. havde den Gang. Hvis man forudsatte, at der var anvendt 3 Mill. Kr. hvert Aar, siden man begyndte at bevilge disse Beløb, vilde den Sum af 1923-Kroner, som vilde være anvendt, naar Finansaaret 1931—32 var forbi, have frembragt en Købeevne af ca. 35 Mill. 1923-Kroner, og saa staar der endda ifølge Lovens Regler et Beløb paa 3 Mill. Kr. tilbage, som skal bevilges for det næstkommende Finansaar.

Det er den Indfyldelse, Prisbevægelsen har haft paa den virkelige Værdi af disse Bevillinger, og det er det, der gør, at der ikke alene er Grund til at foretage Nedsættelse, fordi disse Penge i Virkeligheden er unyttige, de anvendes efter vor Mening unyttigt —, men der er tillige den Grund, at man i Virkeligheden paa dette Tidspunkt omtrent har faaet al den Købeevne, som man ventede at faa i 1923. Man vilde have haft den, hvis man hvert Aar havde faaet, hvad der var forudsat, men der var, som sagt, en Beparelse i 1927—28 paa 2 Mill. Kr., og i de første Aar, 1923—24 og 1924—25, blev Beløbet heller ikke anvendt fuldt ud; derfor er vi altsaa i dette Øjeblik ikke naaet helt op til de 35 Mill. Kr. Men hvis vi havde fulgt Bevillingerne, vilde vi være naaet derop — maalt med Engrospristallet altsaa.

Jeg tror derfor nok, at en nærmere Overvejelse af disse Forhold vil tilsiige, at det er rimeligt at foretage en Nedsættelse af Beløbet. Vi kommer i Virkeligheden langt ud over Lovens Forudsætninger, hvis vi fortsætter med Bevillinger som den, der blev indsat paa Finansloven sidste Aar, altsaa en Bevilling paa 3 Mill. Kr.; vi kommer langt ud over, hvad det, den Gang Loven blev vedtaget, var Meningen at anvende aarligt. Og Grunden er altsaa den For-